

Drahá rodina, milí sponzori, priatelia a známi,

mám za sebou prvý mesiac dobrovoľnej služby v Indii! Dovoľte, aby som vám priblížil, čo sa za ten čas udialo.

Cesta sem do Golaghatu mi z Piešťan trvala presne tri dni a prebehla úplne v poriadku. Po vystúpení z lietadla v Guwahati (300 km západne od Golaghatu) som sa nevedome poslednýkrát videl s belochom. Prenocoval som u miestnych saleziánov a na druhý deň ráno som sa vydal do Golaghatu, kde plánujem stráviť najbližší rok.

Som tu v poradí šiestym dobrovoľníkom, a tak hneď po príchode bolo jasné, čo budem robiť. Doobeda učím v škole, ktorá je v blízkej dedine a po obede trávim čas s deťmi na internáte v Golaghate (pozrite si prvý obrázok). Ďalším pozitívom dobrovoľníckej kontinuity je skutočnosť, že je tu vytvorené vynikajúce zázemie – saleziáni už celkom tušia, čo môžu od nás, európanov, čakať, a tak mám vlastnú izbu, jedlo je dobré a je ho dosť. Podobne je to s technickým zabezpečením; bývalí dobrovoľníci kúpili kopírku, fotoaparát, počítač atď., čo zjednodušuje veľa vecí.

Obrázok 1: S niektorými chlapcami na internáte. Na fotke sú Dipu, Avilas, Hilarius, Julius, Sumit, Ujjal, Silas, Kolpa, Adjej, Arjun a traja ďalší chalani, ktorých mená neviem.

Obrázok 2: Zopár detí, ktoré učím na škole. Chlapci sa striktno separujú od dievčat a je úplne nemožné pokojne ich zoradiť a takto usporiadaných aj odfotiť.

Učím šesť dní v týždni v dedinskej škole, ktorá je od Golaghatu vzdialená cca 7 km. Jazdím tam na bicykli, čo ma vždy nabije adrenalínom na celý deň. Učím našťastie len 2 hodiny denne a zvyšok času trávim prípravou hodín a opravovaním testov; vôbec si neviem predstaviť učiť viac! Klobúk dolu pred učiteľmi za ich prácu! Je dôležité spomenúť tiež, že učíme prvú generáciu detí (pozrite si druhý obrázok), a preto je niekedy veľmi náročné spolupracovať s ich rodičmi a vyžadovať, aby sa deti doma pripravovali na hodiny. Dôsledkom toho si domáce úlohy a prípravu do školy robí naozaj malá časť triedy. V škole teraz prežívame krušné obdobie, pretože na konci tohoto mesiaca nám začína záverečné skúškové obdobie. Školský rok tu teda korešponduje s kalendárnym rokom.

Po návrate zo školy sa pridám k ostatnými chlapcom a hráme spolu futbal. A ten veru stojí za to! Predstavte si pole dvakrát väčšie ako futbalové ihrisko, na ktorom sa pasie asi 10 kráv. Dĺžka trávy sa pohybuje od pár centimetrov do pol metra a kravy na poli nielen jedia. A áno, hráme naboso. Každý hráč si preto nemusí dávať pozor len na súpera, ale aj na prírodu. Priznám sa, že futbal nikdy nebol zábavnejší. Po futbale nasleduje sprcha a štúdium. Som stále prekvapený z toho, aký striktný režim tu deti majú a ako samozrejme ho dodržujú! Dovolím si ešte poznámku o sprche. Na umývanie sa teplou vodou je tu zrejme príliš teplo a preto máme len vodu studenú (a niekedy ani tú). Umývame sa tak, že si napustíme vodu do veľkých vedier a potom si ju malými kýblikmi nalievame na seba.

Na začiatku ma celkom prekvapilo, že je tu výuka 6 dní v týždni – keby sme sa toľko učili doma, tak už všetko vieme.. V poslednom mesiaci som ale pochopil, prečo to tak je. India totiž majú neskutočne veľa slávností. Za posledný mesiac sme mali Diwali (sviatok svetla), farské hody, posvätenie novej technickej školy a kaplnky - Don Bosco Rangajan, slávnosť všetkých svätých a zosnulých, Mahila Diwas (deň žien), Cali Puja, Mela. Budem o nich písať v niektorom z nasledujúcich listov, tak zatiaľ len pridávam jednu fotku z otvorenia novej technickej školy v blízkej dedine Rangajan; tretí obrázok.

Obrázok 3: Dievčatá v slávnostnej procesii. Každá dedina má inú kompozíciu farieb a tanečných krokov. Hoci procesia trvá neskutočne dlho, stále je sa na čo pozerat!

Podnebie je tu podstatne teplejšie a vlhkejšie, ako u nás doma. Až začiatkom novembra som vytiahol tepláky a sveter, aj to len na skoré ráno a po západe slnka. Saleziánske stredisko, kde bývam, je na kraji mesta, kde bola predtým džungľa. Všetko je tu krásne zelené a zvieratá aj rastliny sú exotické. Ako v Európe rastú na stromoch jablká, čerešne a hrušky, tak nám tu rastú kokosové orechy, datle, mangá a papáje! No a čo sa týka zvierat, tak tu práve dozrieva ryža, a preto slony z blízkej rezervácie chodia a jedia akre(!) ryžových polí. O tom zase nabadúce.

Počas prípravy na dobrovoľnícku službu nám bolo povedané, že nie je až tak dôležité, koľko peňazí sem zo západu pošleme. Cieľom je ukázať obyvateľom menej rozvinutých častí sveta, že nám na nich záleží a že chceme zdieľať ich problémy. Poslanie dobrovoľníka je vyjadrením tejto myšlienky. Preto sa chcem poďakovať všetkým sponzorom, ktorí ma podporili a podporujú modlitbou alebo finančne.

Na druhej strane dobre použité prostriedky tu slúžia neuveriteľným spôsobom. Za pár desiatok tisíc eur z mníchovskej arcidiecézy tu za posledné tri roky postavili špičkovú (na indické pomery) technickú a strednú školu pre viac ako tisíc študentov, takže aj tie peniaze sú dôležité. Ak by ste niekto chceli mať kostol v Indii, tak jeden salezián by chcel dostávať kostol vo svojej dedine, cca 7000€. Druhá ponuka je príjazdová cesta do spomínanej technickej školy, 2000€.

Takto teda prebieha misia v Golaghate. Keď to zhrniem, tak od skorého rána (5:30) do večera (21:00) sa venujem mladým, čo je cieľom tejto mojej ročnej misie. Preto sa ospravedlňujem, že nie som schopný reagovať na všetky podnety z domova. V rámci svojich možností robím, čo sa dá (:

Myslím na vás v modlitbách a prosím o to isté z vašej strany,

Jonáš